

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **M. O.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem ve Vyškově, Puškinova 5, za účasti **Městského úřadu Vyškov**, se sídlem ve Vyškově, Masarykovo nám. 1, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2006, č. j. 29 Ca 253/2005 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, odboru místního hospodářství (dále jen „žalovaný“). Tímto platebním výměrem ze dne 14. 6. 2005, č. j. 990/019198/05/Zah, byl stěžovateli vyměřen místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2005 ve výši 630 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že je mu znemožněno řádné užívání bytu ve V., na adrese A. 587/16, kdy nemá do bytu přístup, přestože formálně je na této adrese jeho pobyt evidován. Vyměření místního poplatku proto považuje za protiprávní a odporující dobrým mravům. Dále uvádí, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nezákonné z důvodu nesprávně a neobjektivně zjištěného stavu věci. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých závěrech o oprávněnosti vyměření místního poplatku s odůvodněním, že stěžovatel je poplatníkem místního poplatku, neboť je v obci na uvedené adrese hlášen k trvalému pobytu a předmětný byt, který je ve vlastnictví města, užívá.

Krajský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť shledal, že stěžovatel proti citovanému rozhodnutí žalovaného nepodal opravný prostředek (odvolání), ačkoli mu to zákon umožňuje a byl o tom řádně poučen.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Při posuzování námitek uplatněných stěžovatelem je nutno v první řadě odkázat na důvod, pro který byla žaloba krajským soudem odmítnuta, tj. nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento důvod stěžovateli srozumitelně a jednoznačně sdělil.

Nepřípustnost žaloby dle § 68 písm. a) s. ř. s. je výrazem zásady uvedené v § 5 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Soudní ochrana tak nenahrazuje správní přezkum, ale nastupuje teprve poté, kdy jsou vyčerpány veškeré možnosti nápravy nezákonného či vadného správního rozhodnutí prostředky správního řízení s tou podmínkou, že procesní předpisy správního řízení podání opravných prostředků umožňují. Svých práv se tedy žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nemůže úspěšně domoci ten, kdo proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně opravný prostředek (tj. odvolání) nepodal, s výjimkou případů, kdy rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu práv žalobce změněno k opravnému prostředku jiného. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 – 65, publikovaném pod č. 672/2005 Sb. NSS: *„Podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.“*

V dané věci byla žaloba podána proti rozhodnutí žalovaného (platebnímu výměru), kterým byl stěžovateli vyměřen místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Dle ustanovení § 13 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), platí pro řízení ve věcech poplatků zvláštní předpisy, nestanoví-li zákon o místních poplatcích jinak. Zvláštním právním předpisem je v daném případě zákon

č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“).

Zákon o správě daní a poplatků v ustanovení § 48 upravuje možnost se proti žalobou napadenému rozhodnutí odvolat, a to písemně nebo ústně do protokolu u podepsaného správce místního poplatku ve lhůtě 30 dnů ode dne, který následuje po dni doručení rozhodnutí, o čemž byl stěžovatel v napadeném rozhodnutí řádně poučen. Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel výše uvedené procesní možnosti nevyužil a odvolání proti rozhodnutí žalovaného nepodal. Tuto skutečnost přitom v kasační stížnosti nezpochybňuje ani sám stěžovatel.

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel v řízení před správním orgánem prvního stupně nevyčerpal řádné opravné prostředky, které připouští ustanovení § 48 zákona o správě daní a poplatků, což krajský soud posoudil jako důvod nepřipustnosti žaloby dle § 68 písm. a) s. ř. s. Pokud stěžovatel spatřoval nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby ve skutečnosti, že je mu fakticky znemožněno užívat předmětný byt a není proto plátcem místního poplatku, pak je zřejmé, že tyto skutečnosti nejsou relevantní pro vyvrácení závěru krajského soudu o nepřipustnosti jeho žaloby z důvodu nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení. Otázka, zda stěžovatel mohl či nemohl užívat předmětný byt, nesouvisí s určující skutečností pro odmítnutí žaloby, tj. že stěžovatel proti platebnímu výměru žalovaného nepodal odvolání, ačkoliv tuto možnost měl. Uvedená námitka stěžovatele proto není důvodná.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nevycházel při svém rozhodování ze spolehlivě a objektivně zjištěného stavu věci, neuvedl však, jaké skutečnosti nebyly dle jeho názoru v potřebném rozsahu zjištěny, případně v čem shledává rozpor mezi soudem zjištěným stavem a skutečností. Vzhledem k obecnosti takto vznesené námitky Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení nevznikly pochybnosti o dostatečnosti podkladů pro závěr o neuplatnění přípustného opravného prostředku ze strany stěžovatele, proto uvedenou námitku neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížností uplatňovaných stěžovatelem, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu